

землища, ако прѣстѣпникътъ не би билъ откритъ и заловенъ. Гражданитѣ обаче били освободени отъ тази отговорность, която всецѣло тежала върху околнитѣ на града села¹⁷⁰. Градскиятъ кефалия и религиознитѣ власти единствено били компетентни да разглеждатъ сѣдбитѣ на гражданитѣ помежду имъ и съ селянитѣ¹⁷¹. Вижда се, че кефалията разглеждалъ углавнитѣ сѣдби, а пѣкъ духовнитѣ власти рѣшавали гражданскитѣ и религиозни спорове. Жителитѣ на гр. Янина въ Епиръ, на които византийскиятъ императоръ съ хрисовулъ призналъ и подарилъ разни привилегии, между другото се ползували още и съ правото, да избиратъ измежду съгражданитѣ си сѣдии, които подъ прѣдседателството на градския началникъ разглеждали всички сѣдби на съгражданитѣ си съ изключение само на ония, които били подсѣдни на духовнитѣ сѣдилища¹⁷². Въ българскитѣ правноисторични паметници не се говори за градски специални сѣдии и затова, възможно е, градскитѣ кефалии да изпълнявали и сѣдебни длѣжности и да разглеждали сѣдбитѣ на старитѣ български граждани. Въ Рилския хрисовулъ се отниматъ правата и властѣта на градъ Стобъ върху подаренитѣ на манастира люде и тѣхнитѣ имоти¹⁷³. Но какви права българскиятъ гр. Стобъ ималъ на околнитѣ села въ паметника изрично не се говори. Вижда се, обаче, че жителитѣ на тѣзи села ще да сѣ били задѣлжени не само да сѣ подъ непосредствената административна властъ на градския кефалия и да зидатъ и поправятъ градскитѣ укрѣпления, но освѣнъ това, тѣ по всѣка вѣроятность ще да сѣ били длѣжни да плащатъ и извѣстни данѣци на гр. Стобъ или на градския кефалия. Въ янинския хрисовулъ

¹⁷⁰ Законик Ст. Душана, чл. 126.

¹⁷¹ Ibid. чл. 176.

¹⁷² Успенскій Ѳ. Къ ист. кр. земл. въ Византий, ЖМНП. ССХХV, 347.

¹⁷³ Рилски хрисовулъ, 68—70.